

Kalem Suresi 21-25. Ayetler Seyyidimizden

Bismillahirrahmanirrahim.

Rabbimiz Azze ve Celle, Kur'an-ı Kerim'de Kalem Suresi'nde "bahçe sahiplerinden" (Ashab-ı Cennet) bahseder. Beni İsrail zamanında zengin, cömert bir adam vardı. Bu adamın çok büyük bir bahçesi vardı; içinde türlü türlü meyveler bulunur, ucu buçağı görünmezdi. Bu zat, o mallarda fakirlerin hakkı olduğunu söyler; ürün toplama zamanı geldiğinde fakirlerle beraber toplar, ürünleri devşirirler, fakirler haklarını alırlar ve mutlu bir şekilde giderlerdi. Allahutaala, yaptığı bu hasenat sebebiyle o kişinin bağını bahçesini ziyadeleştirirdi. O zat, fakirler ayrılmadan önce her seferinde; "İnşallah seneye Allah bize ömr verirse yine beraber toplarız, siz fakirler ve miskinler hakkınızı alırsınız" der ve öyle yapardı.

Gel zaman git zaman, Beni İsrail oğulları zamanında yaşayan bu zat-ı muhterem, bu zengin şahıs ölüm döşeğindeken evlatlarına şöyle dedi: "Ey evlatlarım! Bu mal ne kadar benim mülkümde (aslında) Allah'a aittir. Allah'ın kullarının da bu mal üzerinde hakkı vardır. Sakın bu hakkı zayı etmeyin."

Tabii Beni İsrail kavmi oldukları için evlatlar; "Aa babacığım, sen hiç merak etme. Senin dedığın usulü biz de uygulayacağız" dediler. Fakat babaları vefat ettikten sonra hasat zamanı geldiğinde, akşamdan geceden konuşmaya başladılar. Kendi aralarında fisıldıştılar ve dediler ki: "Onların ne hakkı var ki? Neyi ektiler ki?"

Allah Azze ve Celle bir gecede, o iyi adamın hayırsız evlatlarının tarlasını yerle yeksan etti. Bir şimşek çaktı, şiddetli bir fırtınayla tarlayı yerinden yeller esen bir hale getirdi. Ama çocukların bundan haberi yoktu. Şimdi Kur'an-ı Kerim, o çocukların yolda ne konuştuklarını, ne yaptıklarını bize anlatacak.

Zahirde Beni İsrail kavmi bu hikâyeyi çokça anlatırlar ama bu hikâyenin altında yatan sebep şudur: Allahutaala niçin bunun üzerinde çok fazla durmuştur? Burada birinci kelime "İnşallah" kelimesidir. Diğer fakirlerin bizim überimizdeki hakkının daha iyi anlaşılmışdır. "İnşallah" demenin ve fakirlerle paylaşmanın, Allahutaala katında bir insani ne kadar zenginleştiirdiği ve bu zenginliği ne kadar bereketli kıldığı anlatılır. Ancak bu iki şeye riayet edilmediği; Allahutaala'nın "İnşallah" kelamına ve fakirlerin hakkına riayet edilmediği zaman, Allahutaala'nın koca bir tarlayı bir gecede ne hale getireceğini buradan anlıyoruz.

Bir konu da şöyledir: Beni İsrail kavmi, Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem*'in geleceğini biliyorlardı. Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem* aynen o "tarla" gibidir. O anlıdıkça hayat bereketlenir, hayatı her türlü güzellikler olur. Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem*'in ümmeti (yani kavmi) en fazla "İnşallah" kelamını kullanır ve en çok fakirlere yardım ederler. Beni İsrail kavmi bunu çok iyi biliyor. Allahutaala o yüzden bahçe kissasını çokça anlatır. O bahçe (temsilen) Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem*'dir, son gelecek Nebi'dir. Onlar bunu çok iyi biliyorlar. Şimdi onlar Nebi'yi saklayacaklar, kendi aralarında fisıldasacaklar.

Allahutaala, Resulullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in hakkını vermeyen Yahudilerin hakkını nasıl alacak? Onların kavmini yerde nasıl dağıtacak, içlerine nasıl ateş düşürecek ve onlar kendi aralarında ne konuşacaklar? En güzel bu ayet anlatır. Bu ayeti değerlendirdirken böyle değerlendirmek ufkumuzu daha çok açar. Çünkü ayetteki fisıldışma, Yahudilerin Resulullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'i gördükleri zaman kendi aralarındaki fisıldışmalarıyla birebir aynısıdır. Tarla (nübüvvet bereketi) yok olmuş, haberleri yok; şimdi fakirler (Müslümanlar/hak

sahipleri) gelmeden sabahın en erken saatinde yola çıkacaklar. Şimdi Kur'an-ı Kerim bunu anlatıyor. Sabah birbirlerine seslenecekler. Allahutaala Kur'an'da şöyle buyuruyor:

"Derken sabahleyin birbirlerine seslendiler." (Kalem Suresi, 21)

Sabah erken saatinde, gün doğmadan alaca karanlıkta şimdi kalktılar.

"Eğer ürünlerinizi devşirecekseniz erkenden ekininize gidin (diye)." (Kalem Suresi, 22)

Rabbimiz Azze ve Celle, erkenden kalkan bu kavim için Kur'an-ı Kerim'de durumu şöyle tasvir ediyor: Birbirlerini teşvik ediyorlar; "Haydi erkenden gidelim, kendi mahsullerimize erişebilmek için erkenden yol alalım." Eğer biz ürünlerin toplayıcısı yahut ürünleri devşiren kişilersek (bunu yapmalıyız diyorlar). Sonra devam ediyor Allah Azze ve Celle. O hallerini o kadar net çiziyor ki Rabbil Alemin; daha net anlayalım, idrak edelim ve Beni İsrail kavmini daha güzel tanıyalım diye... Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem*'i bildikleri halde, aynı o tarlaya yaptıklarının benzerini kendi kavimlerine nasıl yaptıklarını anlatmak için bu ayet mükemmel bir ayettir.

"Hemen yola koyuldular; bir yandan da fisildaşıyorlardı." (Kalem Suresi, 23)

Şimdi yola çıktılar ve kendi aralarında konuşuyorlar. Sessiz sessiz konuşuyorlar. Yoldan gidiyorlar, ola ki onları biri görür diye kendi aralarında yolda sessizce konuşuyorlar. Şimdi ilginç bir şey yapacaklar:

"Sakin bugün orada hiçbir yoksul yanınıza sokulmasın (diyorlardı)." (Kalem Suresi, 24)

Birbirlerine sokuldular, o gün fakirler, o miskinler aralarına giremesin diye birbirleriyle fisildaşarak sabahın erken saatinde yola çıktılar. Kur'an-ı Kerim böyle bir sahne çiziyor. Şimdi Rabbil Alemin başka bir sahne çizecek:

"Engellemeye güçleri yeterek erkenden gittiler." (Kalem Suresi, 25)

Ne kadar garip görüyorsunuz? Niye böyle sokuldunuz bir araya? Dünya malı sizi ne kadar da sardı? O dünya malının hırsı, ateşi sizi ne hale getirdi? Hâlbuki o maldan yoksula verecek kadar kudretiniz vardı. Niçin onlardan bunu sakladınız? Niçin kendi aranızda miskinlere verecek kudretiniz varken onları aranızda sokmadınız? Niçin böyle fisıldayarak yola çıktınız? Niçin bunu yaptınız? Az sonra kaybınızı göreceksiniz ve geri dönmek için çok pişman olacaksınız.

Kur'an-ı Kerim hep bu sahneyi çizer. Detaylı detaylı; yürüyen o üç ile yedi arasındaki kişi... Diğer tarladan nemalanınan insanların onları kıskırtması, daha fakirler uyurken gece karanlığında kalkmaları, sonra kendi aralarında fisildaşmaları, sonra o mahsulleri devşirmek için içlerinde bir hırs olması... Ve en sonunda Rabbil Alemin diyor ki: "Hâlbuki sizin bunları dağıtmaya kudretiniz vardı. O size çok çok fazla yeterdi. Siz ise aldananlardan oldunuz."

En sonunda Yahudiler, Resulullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'i gördükleri zaman o kendi aralarındaki bu fisildaşmalar, buradaki fisildaşmaya o kadar çok benziyor ki; sanki birebir aynısı gibidir. (Safiyye annemizin babası Huyey bin Ahtab, Peygamberimiz *sallallahu aleyhi ve sellem*'i görünce) Kendi aralarında şöyle konuştular:

"O, O mudur?"

"Evet O'dur."

"Vallahi ben evladımdan şüphe ederim de, O'nun gönderilen son Nebi olduğundan şüphe etmem."

"Peki, şimdi ne yapacağız?"

"O'na düşmanlığını daha da arttıracagız." (İbn Hişam, Siret)

Aynı tarla sahipleri gibiler... Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem* bizim için tarla sahibi gibi en büyük berekettir, en büyük rahmettir. O'nun iki meşhur kelimesi vardır (sünneti olarak): "İnşallah" (demek) ve fakirlere yardım etmek. Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem*'in de en büyük özelliği; her kelamında "İnşallah" demesi ve fakirlere yardım etmesidir. Beni İsrail o yüzden Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem*'i kaybetti, o tarlanın düştüğü duruma düştüler. Ansızın bir gecede çakan bir şimşekle kapkara oldular. Gerçekten Yahudilerin hayatı da o zamandan sonra hep karanlık oldu.